

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **BARTH – media, a. s.**, se sídlem Hůrka 1798, Pardubice, zastoupený JUDr. Michalem Tintěrou, CSc., advokátem se sídlem Pražská 532, Mělník, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubic**, se sídlem Pernštýnské nám. 1, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 1. 2009, č. j. 52 Ca 48/2008 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 10. 2. 2009 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2008, č. j. OD-Rá-419/08. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice II ze dne 16. 6. 2008, č. j. 3105/08/OŽPD/SDa, a do jeho výrokové části doplnil ustanovení právního předpisu, podle kterého správní orgán I. stupně dospěl k zamítavému rozhodnutí a které bylo správním orgánem I. stupně ve výrokové části rozhodnutí opomenuto, a z výrokové části naopak vypustil část týkající se důvodů zamítnutí. V meritu se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení zvláštního užívání místní komunikace pro umístění reklamního zařízení ponechal ve zbytku beze změny.

Žalobce podal dne 16. 4. 2008 u správního orgánu I. stupně podle § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) žádost o prodloužení povolení k zvláštnímu užívání místní komunikace pro umístění reklamního zařízení na mostní konstrukci M 707 nadjezdu do Rosic nad Labem. Jednalo se konkrétně o dva kusy reklamních tabulí o rozměrech 1x7 m. Správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce rozhodnutím ze dne 16. 6. 2008, č. j. 3105/08/OŽPD/SDa, a to z důvodu nesouhlasného stanoviska Dopravního inspektorátu Policie České republiky. Dopravní inspektorát se ve stanovisku ze dne 27. 5. 2008, č. j. ORPA-186-28/ČJ-07-2008, jako dotčený správní orgán vyjádřil k žádosti žalobce tak, že nesouhlasí s uvažovaným prodloužením povolení k zvláštnímu užívání komunikace k umístění reklamního zařízení, neboť by umístěním tohoto reklamního zařízení v blízkosti přilehlé silnice č. I/36 docházelo k rozptylování pozornosti účastníků silničního provozu způsobem negativně ovlivňujícím bezpečnost a plynulost silničního provozu. Toto stanovisko mimo jiné opřel o názor psychologa PhDr. J. H. ze dne 16. 1. 2003, který se vyjádřil o rušivém vlivu reklamních zařízení v blízkosti pozemní komunikace na pozornost řidičů, dále o iniciativu Bílá kniha evropské dopravní politiky a strategický dokument Národní strategie bezpečnosti silničního provozu schválený usnesením vlády České republiky ze dne 28. dubna 2004, č. 394, s cílem redukce počtu usmrčených při dopravních nehodách a o statistická fakta nehodovosti daného silničního úseku.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním ze dne 4. 7. 2008, v němž namítal neexistenci právního důvodu pro nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k provozování reklamních zařízení a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nedostatek důvodů. Žalobce zároveň napadl výrok rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť neobsahoval právní ustanovení, podle něhož bylo ve věci rozhodnuto, a naopak obsahoval v rozporu s § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) i důvod, pro nějž správní orgán I. stupně žádost zamítl. Dále žalobce v odvolání namítal, že stanovisko dopravního inspektorátu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, obsahovou nedostatečnost a věcnou nesprávnost.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2008, č. j. OD-Řá-419/08, změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž výrokovou část doplnil o ustanovení právního předpisu, o něž opřel správní orgán I. stupně své rozhodnutí, a vypustil část výroku rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně konstatoval důvod svého rozhodnutí. Namítaná formální pochybení žalovaný neshledal jako důvod pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, protože mohla být napravena změnou rozhodnutí prvního stupně v rámci odvolacího řízení. Meritorně se žalovaný ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně neřešil v rámci svého rozhodování nic, co by podléhalo správnímu uvážení, a potvrdil správnost závěru správního orgánu I. stupně, že negativní stanovisko dopravního inspektorátu je dostatečným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaný dále dospěl k závěru, že se v předmětné věci nejednalo o prodloužení platnosti povolení ke zvláštnímu užívání komunikace, ale o vydání zcela nového povolení, neboť podle § 25 odst. 7 zákona o pozemních komunikacích je povolení vydáváno na dobu 5 let, po jejichž uplynutí povolení zaniká. Správní orgán I. stupně tedy zcela oprávněně vyžadoval vedle souhlasu vlastníka komunikace i souhlas dopravního inspektorátu. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti stanovisku dopravního inspektorátu, konstatoval žalovaný, že tyto nejsou důvodné a nadto bylo stanovisko dopravního inspektorátu potvrzeno i stanoviskem Policie České republiky, Správy Východočeského kraje, Odboru dopravní policie ze dne 30. 7. 2008, č. j. PVC-396-28/ČJ-2008-DP, jež si žalovaný v řízení o odvolání žalobce vyžádal v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal, že změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pro něj rozhodnutím „překvapivým“, neboť žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že byla žádost zamítnuta podle § 149 odst. 3 správního řádu, zatímco z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že tento nepovažoval nesouhlas dopravního inspektorátu za závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Dále žalovanému vytkl, že se dostatečně nezabýval otázkou, zda zvláštní užívání komunikace může v daném případě skutečně ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu a zda je tak k vydání povolení ke zvláštnímu užívání komunikace nutný souhlas dopravního inspektorátu. Dle názoru žalobce nelze pouze ze skutečnosti, že reklamní poutače mohou ovlivnit pozornost účastníků silničního provozu, dovodit, že konkrétní reklamní zařízení může ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Podle žalobce se žalovaný nezabýval dostatečně ani otázkou, zda stanovisko dopravního inspektorátu je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, když samotná Policie České republiky, Správa Východočeského kraje, Odbor dopravní policie vyjádření dopravního inspektorátu za závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu nepovažovala.

Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného shora uvedeným rozsudkem zamítl. K námitce žalobce týkající se překvapivosti žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že ačkoliv se mohlo žalobci rozhodnutí jevit subjektivně jako překvapivé, objektivně tak tomu nebylo. V daném případě nedošlo ke změně právního názoru, neboť se žalovaný ve svém rozhodnutí zcela ztotožnil s právním závěrem správního orgánu I. stupně, jenž v souladu s § 25 zákona o pozemních komunikacích zamítl žádost žalobce z důvodu nedostatku souhlasu se zvláštním užíváním komunikace ze strany dopravního inspektorátu. Skutečnost, že žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že ve výrokové části rozhodnutí výslovně uvedl odkaz na ustanovení zákona, na základě něhož bylo rozhodnuto, nečiní z rozhodnutí žalovaného rozhodnutí překvapivé. Krajský soud nepřisvědčil ani druhé námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval dostatečně otázkou, zda zvláštní užívání pozemní komunikace může skutečně ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu a zda je nutný souhlas dopravního inspektorátu. Na tuto námitku krajský soud uvedl, že zařízení, jehož cílem je upoutat pozornost řidiče, představuje potenciální riziko pro veřejný zájem, jímž je zájem na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud si vyžádal předchozí souhlas dopravního inspektorátu, a svůj postup také v tomto směru odpovídajícím způsobem odůvodnil. Důvodnou neshledal krajský soud ani třetí žalobní námitku žalobce týkající se otázky, zda nesouhlas dopravního inspektorátu se zvláštním užíváním pozemní komunikace je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Podle § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích představuje vydání souhlasného stanoviska příslušného orgánu Policie České republiky podmínku *sine qua non* pro vydání povolení k zvláštnímu užívání pozemní komunikace, může-li zvláštním užíváním dojít k ovlivnění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Zákon o pozemních komunikacích zde neumožňuje správnímu orgánu I. stupně nerespektovat stanovisko dopravního inspektorátu, jedná se tedy o závazné stanovisko dopravního inspektorátu, přičemž bylo pouze věcí volné správní úvahy dopravního inspektorátu, zda jeho stanovisko bude pozitivní či negativní.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy namítal nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Podle stěžovatele z § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že souhlas příslušného orgánu Policie České republiky je nutný pouze v případě, kdy zvláštní užívání

pozemní komunikace může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Správní orgán, který žádost o povolení zvláštního užívání posuzuje, musí tedy v každém konkrétním případě zkoumat, zda jsou dány důvody pro vyžádání takového souhlasu, či nikoli. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel za mylný názor krajského soudu, že každé reklamní zařízení ovlivňuje pozornost řidičů a může tedy ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že samotný fakt, že žádal o vydání rozhodnutí o povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace, které spočívalo v umístění reklamního zařízení, je dostatečným důvodem pro závěr, že toto zvláštní užívání může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, a že proto je nutno vyžádat si souhlas příslušného orgánu Policie ČR ke každé žádosti o umístění reklamního zařízení v blízkosti pozemních komunikací, resp. v dohledu řidičů, jak uvádí krajský soud. Podle stěžovatele zákon o pozemních komunikacích dává prostor pro správní uvážení příslušného silničního správního úřadu o otázce, zda konkrétní reklamní zařízení může či nemůže ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, což však soud ve svém rozsudku bez opory v platném právu popírá. Stěžovatel proto navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tento návrh usnesením ze dne 8. 4. 2009, č. j. 5 As 15/2009 - 58, zamítl.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Dle jeho názoru je umístění reklamního zařízení pouze jedním ze způsobů zvláštního užívání pozemních komunikací. Skutečnost, že zákon o pozemních komunikacích výslovně nestanoví, že ve všech případech povolování zvláštního užívání spočívajícího v umístění reklamního zařízení je nutné si vyžádat předchozí souhlas Policie České republiky, nemá dle názoru žalovaného za následek nemožnost obecného konstatování, že právě reklamní zařízení je vzhledem ke své povaze vždy způsobilé ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na závěry, k nimž dospěl již ve svém rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 20/2009 - 63, www.nssoud.cz, jímž rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti v obdobném případě.

Věta první § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích stanoví: „*K užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen „zvláštní užívání“), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky.*“

Podle § 25 odstavce 6 písm. c) bodu 1. zákona o pozemních komunikacích je zvláštním užíváním dálnice, silnice a místní komunikace i užití dálnice, silnice nebo místní komunikace

pro „umístování a provozování reklamních poutačů, propagačních a jiných zařízení, světelných zdrojů, barevných ploch a jiných obdobných zařízení (dále jen „reklamní zařízení“).“

Z citovaného ustanovení § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tedy plyne, že nutnou podmínkou k vydání povolení ke zvláštnímu užívání dálnic, silnic či místních komunikací, a to bez ohledu na to, zda se má jednat o umístování a provozování reklamních zařízení či o jiný způsob zvláštního užívání podle § 25 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, je předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také předchozí souhlas Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. Předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky nebo Ministerstva vnitra se tedy vyžaduje vždy v těch případech, kdy může být zvláštním užíváním ovlivněna bezpečnost a plynulost silničního provozu. *A contrario* lze tedy dovozovat, že nemůže-li být bezpečnost nebo plynulost silničního provozu zvláštním užíváním pozemní komunikace nikterak ovlivněna, předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky, resp. Ministerstva vnitra není vyžadován. Silniční správní úřad si tak při rozhodování o žádosti o povolení zvláštního užívání musí vždy nejprve učinit předběžný úsudek o tom, zda vůbec může dojít navrhovaným zvláštním užíváním pozemní komunikace k potenciálnímu ovlivnění bezpečnosti nebo plynulosti silničního provozu na přilehlé komunikaci (přilehlých komunikacích). Pokud navrhované zvláštní užívání pozemní komunikace je způsobilé potenciálně ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, pak může být povolení k němu vydáno pouze na základě předchozího souhlasu příslušného orgánu Policie České republiky, resp. Ministerstva vnitra a příslušný silniční správní úřad je v takovém případě vždy povinen vyžádat si za tímto účelem jejich vyjádření. Teleologickým výkladem samotného ustanovení § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tak lze dovodit, že předchozí souhlas je jedním z nástrojů ochrany veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jenž může být zvláštním užíváním pozemní komunikace dotčen, což potvrzuje i skutečnost, že předchozí souhlas je vydáván příslušným orgánem Policie České republiky, resp. Ministerstvem vnitra, jež dle § 1 zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, vykonávají státní správu ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, vyžádal-li si s ohledem na skutečnost, že umístěním reklamního zařízení by mohlo docházet k rozptylování pozornosti účastníků silničního provozu na přilehlé silnici č. I/36 v místě s evidovanými 38 dopravními nehodami za rok, stanovisko dopravního inspektorátu za účelem rozhodnutí o žádosti stěžovatele o vydání povolení k zvláštnímu užívání dotčené pozemní komunikace. Správní orgán I. stupně tak postupoval zcela v souladu s dikcí a účelem § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jímž je ochrana veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť zvláštní užívání předmětné komunikace bylo jistě způsobilé vyvolat riziko potenciálního ovlivnění bezpečnosti nebo plynulosti silničního provozu na přilehlé silnici č. I/36. V postupu správního orgánu I. stupně při vyřizování předmětné žádosti stěžovatele tak Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou námitku stěžovatele, podle níž krajský soud bez opory v platném právu upřel správnímu orgánu I. stupně možnost správního uvážení k otázce, zda konkrétní reklamní zařízení může či nemůže ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Krajský soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku na podporu své argumentace, že k možnému ovlivnění pozornosti řidičů, a tím i bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, může dojít, skutečně použil obecnou charakteristiku reklamy, jejímž cílem je upoutání pozornosti. Ve shodě se shora uvedeným rozsudkem ve věci sp. zn. 9 As 20/2009

však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z odůvodnění krajského soudu nelze vyčíst, že by na základě takové argumentace učinil krajský soud *a priori* obecný závěr o nutnosti vyžádat si stanovisko příslušného orgánu Policie ČR pro každou žádost o povolení zvláštního užití pozemní komunikace ve formě umístění reklamního zařízení, jak tvrdí stěžovatel. Krajský soud výše zmíněnou argumentaci použil v souvislosti s daným případem a na obhajobu zákonného postupu správního orgánu I. stupně při vyřizování předmětné žádosti stěžovatele. Dle názoru Nejvyššího správního soudu z odůvodnění krajského soudu nikterak nevyplývá, že by krajský soud upíral správnímu orgánu I. stupně svým konstatováním právo na vlastní úsudek o otázce, zda zvláštní užívání pozemní komunikace může potenciálně ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Tyto závěry dokládá i tvrzení krajského soudu, že „*jakékoliv zařízení, jehož cílem je upoutat pozornost řidiče, představuje potenciální (srov. obrat „může-li“ v § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) riziko pro veřejný zájem, kterým zájem na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích nepochybně je*“, které Nejvyšší správní soud chápe jako konstatování toho, že je vždy nutno, aby příslušný silniční správní úřad zvážil, zda by konkrétní reklamní zařízení umístěné na konkrétním místě mohlo případně ovlivnit pozornost řidičů, a tím tedy i bezpečnost a plynulost silničního provozu. Je poté na zvážení příslušného silničního správního úřadu, zda dospěje k názoru, že by takové zařízení pozornost řidičů ovlivnit mohlo, a stanovisko příslušného orgánu Policie ČR si vyžádá.

Podle Nejvyššího správního soudu je tedy z argumentace krajského soudu zcela zřejmé, že směřovala k prokázání toho, že se správní orgán I. stupně ve svém postupu v dané věci nedopustil žádného pochybení, když dospěl k závěru, že dané reklamní zařízení může ovlivnit pozornost řidičů a je tu tedy jistá možnost, že by takové reklamní zařízení, resp. takové zvláštní užívání pozemní komunikace ve formě umístění reklamního zařízení, mohlo ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, a vyžádal si souhlas dopravního inspektorátu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu a opakuje, že správní orgán I. stupně si zcela v souladu se zákonem vyžádal souhlas dopravního inspektorátu s ohledem na skutečnost, že dané zařízení má být umístěno v místě nehodového úseku silnice č. I/36 s evidovanými 38 dopravními nehodami za rok. Stejně tak se dopravní inspektorát jako příslušný orgán Policie ČR v mezích svých pravomocí k žádosti vyjádřil, přičemž respektoval zákonné meze svého správního uvážení (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS), své rozhodnutí řádně a logickým způsobem odůvodnil a jeho závěry vycházejí z konkrétních skutečností týkajících se konkrétního místa, kde má být navrhované reklamní zařízení umístěno. Dopravní inspektorát tak nevykročil při vydání svého nesouhlasného stanoviska k umístění reklamního zařízení z mezí svého správního uvážení. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že shledal-li by dopravní inspektorát, že by reklamní zařízení nemohlo ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, vydal by k předmětné žádosti stanovisko kladné. Skutečnost, že toto stanovisko dopravního inspektorátu bylo negativní, tím spíše potvrzuje, že úvaha správního orgánu I. stupně vyžádat si souhlas dopravního inspektorátu byla správná.

Stěžovatel dále uplatňuje i právní důvod své kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; tvrdí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel však blíže nespecifikoval, v čem tuto nepřezkoumatelnost shledává. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je zřejmé, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu takovou nepřezkoumatelností netrpí, neboť rozsudek krajského soudu je řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněn. Zároveň Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozsudku zjistil, že se krajský soud řádným a srozumitelným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou a nezbývá mu tedy, než ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu